

Місто в кишені (поезія)

Олександра Делеменчук

Київ — 2004

Передмова: автокритика

Скільки білявих хлопчиків

Сумнівної зовнішності

Чомусь видавалися мені

Фатально

Схожими на принців.

Вони заходили в моє розчинене серце

В брудних черевиках,

Іноді крали якісь дрібні речі,

Іноді великі надбання.

В більшості залишали

Оберемки образів

Для написання жахливих поезій,

Які я писала самозахоплено —

От як зараз.

Тепер мене, дякувати Богу, ізолювали

Від білявих хлопчиків,

Але забули про чорнявих,

Рудих,

Лисих

І зовсім безголових.

0. Портрет авторки замолоду: пролог

***

Я власне тільки дотик кольорів,

Якийсь рвучкий і невимовно-чорний,

Бо ж від веселки Всесвіт мій згорів

І чорний спокій враз мене огорне.

Я власне тільки мука і усе —

Я випестила опівнічну зраду

І вітер пахощі мені несе

Із чорноти оливкового саду.
Я — колір звуку, звуки кольорів,
Усе граничне і усе звичайне.
І хай мій Всесвіт вибухнув, згорів.
Мені лишив він правду на прощання.

I. Осінь: Місто в кишені

***

Місто схоже на вицвілу іграшку, кинуту в парку,
Непотрібну як спомин про те, чим колись картались.
Заблукалий допалює Вечір останню цигарку
І ненавидить всесвіт за те, що нічого не сталося.

Нетвердою ногою іде він повз наші будинки,
Він втомився від жовтого болю міських ліхтарів
І шукаючи сенсу, гортає сріблясті сторінки
У печальних і мудрих книжках яворів.

Переможений світом, але врешті сам переможець,
Він запалює зорі, коли їх ніхто не чекав...
Місто, вражене сумом на кинуту іграшку схоже,
Ту яку розлюбила дитяча рука.

***

У спогадів знайомі імена,
Але вони на себе вже несхожі —
Такі собі примарні перехожі,
Які несуть дари свої не нам,

Повз смітники розчавлених дворів
І повз горища, де минуле — пилом.
Дитинство ми, безсилі, відпустили
І слід його на каменях зотлів.

Вночі якийсь безмозкий ідіот,
Гвалтуючи старе фортепіано,
Напевно тужить, стомлений і п'яний,
За тінню не досягнутих висот.

І ти як він, і я як він — всі ми.
І чай гіркий від цих високих звуків,
П'ємо його як перший день розлуки,
Який вже причаївся за двірми.

Він — перший з тих, що починають осінь,
Коли життя згасаючий сірник
Змете на ранок втомлений двірник
І закурити втомлено попросить.

Спроба осені

ЯВА 1

У портових містах починається осінь
І зелені зірки золотішають враз,
А туман, наче той лабіринт на Міносі,
Де блукають, мов смертники, тіні забутих образ.

На проспектах і вуличках — морок густіше,
Наче в храмі егейському (й тиша — чужа) .
У портових містах починається осінь і вірші
Так повільно стікають, як кров із ножа.

Мабуть все відбулось, як того і хотіли,
Бо ще й досі квіткарки закоханим радість несуть...
У портових містах рання осінь з очима Сивіли,
Їй відоме минуле, майбутнє і Суть...

ЯВА 2

Не навчилась любити людей, пробачати їм втому.
Не навчилась науці безглуздій жалю.
Я своїх помилок не пробачу нікому
І аж надто вже тим, кого справді люблю.

У портових містах починається осінь,
І бульвари нічні тихо просять дощу.
А мені помилок своїх власних не досить,
Я на їх гіркоті когось вчу.

Я напевно здаюсь комусь зла і причинна,
Бо дурниця з дурниць моя справа проста —
Просто трохи любові —
І діти розчинять
Ранню осінь в портових містах.

***

ВСІМ...

Чи холоди, чи просто тиша,
Чи морок причаївся у вікні?
Я виросла, я мала стати інша...
Але чому так боляче мені?

І знову осінь з дивними очима
З паперу вирізає чорних птиць.
Для всього в світі є своя причина
І час для розуміння самоти.

Ця гіркота — не кара і не вада,
Йдучи разом, ми — тільки перехожі,
Я знаю відвернутись це не зрада,
Але чомусь на зраду дуже схоже.

Це знову осінь (наче час стояв).
На все у світі є своя причина.
Невже колись усім всміхалась я —
Безжурна дівчинка з бездонними очима?..

***

Бентежність холоду і сірість риштувань —
У місті нашому стандартна осінь,
Її дощі ідуть серед мовчань,
Її дощі тугу у світ приносять.

Над містом — листя радісний папір,
Сполоханий вітровим сумом;
Над містом — день, який
Немов Булгаков в мареві придумав.

Бентежність холоду, що лине в тишу площ,
Іще зима затрималась за рогом.
Сьогодні осінь і тобі здалось,
Що в снах своїх ти можеш бути Богом

Чекання

Осінніх ранків зоряні мости,
Збудовані на снах моїх сумних,
По них до мене має хтось прийти,
Я з кимось домовлялася на них.

Осінніх ранків тиша та імла,
Бентежний спалах — тиша і чекання...
Напевно я сама по них пішла,
Пішла в своє придумане кохання.

Таке ж лунке, як тиша цих безсонь,
Таке ж холодне, як вода і зорі.
Я загубилась по той бік долонь
У лабіринтах віршів та історій.

Я вже не я. Я спогадів не гою,
Бо вибору напевно вже нема -
Це ти ідеш над темною водою,
А я дивлюсь, щаслива і німа.

***

Отак згадати той найперший день,
Коли твоє обличчя посміхнулось
Мені серед засліплених людей,
На роздоріжжі незнайомих вулиць.

Під дахом осені і темно-синіх злив
Мені твої явилися дивні очі,
Такі безжурні і такі пророчі...
Отак згадати — ти мене зустрів.

Я йшла тобі назустріч без вагань,
Ти йшов мені назустріч без печалі,
Щоб колись разом перетнути грань
Зрадливу смужечку нечутного прощання.

Отак згадати той найперший день...
Такий далекий і такий щасливий
І пожаліти Ту, яка вже йде
Тобі назустріч з осені і зливи.

***

Світ за очі — мудрість правічна —
Теплу куртку, улюблений светр
І майнути туди, куди кличе
Невідомий якийсь кілометр.

Це містечко, де всі заклопотані,

Де пивнички святіш за собори,
Небагате якимись красотами,
Але все ж називається — "город"

І на картах якихось відмічене,
І спиняються поїзди,
На провулки його засмічені
Мене кличуть чиїсь сліди —

Провінційного бідного лірика,
Випадкового алкаша.
Невідомо чому відмірила
Цю дорогу моя душа.

Падолист намацує вулицю,
Де сліди жебраків і святих...
У вагоні нічному зіщулюся,
Прилечу і зустріну не тих.

***

Я дуже прошу, щоб тоненький лист,
На пошті кинутий у скриню синьо-жовту,
Ввірвався в мелодійний падолист,
Який придумав божевільний Жовтень.

Я дуже хочу, щоб в провулках дощ,
Не йшов, а як у Львові кажуть, падав,
Щоб повернулись добрі друзі, хоч
Я вже втомилась от самих лиш згадок.

Я дуже хочу, щоб ніхто не знав

Про те, що самогубця наш Художник;
І щоб зігріли темного вина,
І щоб зігрівся кожен подорожній.

Я дуже прошу про такі міста,
Де власні площі люблять як святиню...
У відповідь — сухенький звук листа,
Що наче дощ паде в порожню скриню.

***

Холодно, наче грудень,
Мимоволі чекаєш сльоти.
Містом ходять зіщулені люди

І десь поміж ними є ти.

Кава ранком тебе не зігріла,
Друзі раптом поділись кудись.
І вже осінь тебе загубила —
Фотокартку у плямі води.

Небо, наче сіру ганчірку,
На обличчя поклали добі.
Ти ідеш на якусь вечірку,
Де ніхто не зрадіє тобі.

На зупинці сховаєш плечі,
Не помітиш, де я стою,
І підеш, не пустивши вечір
Під стару парасольою своєю.

У житті всі втіхи дешеві —
Цигарок чи кохання купить.
Поклади наше місто в кишеню,
Хай зігріється бідне й поспить.

***

Моя тінь набагато стрункіша за мене,
Полюбив би її, але це вже було у Джойса й в "Аліси".
То ж крокуємо разом, чекаючи повних затемнень,
Коли стомлене сонце іде відпочити за куліси.

Моя тінь залишалась на жовтій бруківці перонів,
У тенетах дитячих майданчиків плакала дзвінко.
Маєм спільностей кілька — обидві такі безборонні,
І наповнені світлим і темним по вінця.

Маєм кавову гущу і засідку теплої кухні,
І предивні книжки, у яких ні пригод, ні кохання.
А ще яблука, жовті і місячно-круглі,
І улюблені джинси, не дуже охайні.

А ще маємо фото і трохи ілюзій,
А ще список людей, до яких запізнались,
І 105 почуттів, які вже побували у use,
Але все як нові, бо щодня прокидаємось з ними.

То ж це літо чергове всміхнеться варенням чорничним,
Що його ми на осінь завжди залишаєм до чаю.
Моя тінь дуже мудра — нікого нікуди не кличе.
Полюбив би її. Та вона це не всім пробачає.

***

В просвітку дерев — віддзеркалення Міста .
Осінь, поки непомітна, визирає з усіх шпаринок.

Тихий збирач пляшок, відставний Монтекристо,
Залишки своїх скарбів несе на стихійний ринок.
Ранки вже пахнуть осінню, чорним хлібом,
Теплим кавуном розкрояне, сонце червоне.
Згадки давніх кохань тендітним німбом
Гріють вперте чоло, а воно холодне.
Щось як завжди не так, наче тисне в грудях
Сукня, яскрава, дитяча, бентежно-літня.
І вже достигли вина для Принца Грудня.
І вже усі забули про Принца Квітня.
Серпень — непевний принц, навіть радше блазень,
Повні дощу кишені і в мантії дірка.
І вже здається ніколи не будуть разом
Ті, кому свита Серпня кричала: "Гірко!"
Наче літо буяє, але вже краплі —
Сині, зелені, білі, такі повільні.
Наш веселий король починає плакати —
Власних крихких палаців самотній невільник.
Може хортам ще свисне — на полювання,
Але в фортеці зрада й порожня скарбниця.
Влада його проходить, смерть йому — карнавальна
І у сади монаршому тихо гасне суніця.
Пізній рудий тролейбус наче собака добрий,
З тих, що кинути важко й сили не стане вбити.
Нас так мало, мій Принце, але ми всі хоробрі
Вашим останнім наказом не розлюбити.

***

Це буде вірш про місто й телефони,
Тверді й блискучі наче батискафи,
У метушливими темними переходами,
Де як сміття навалом самоти.
Холодні й сірі (наче мушлі) кнопки
Всього сім раз потрібно натискати
І, заманивши в темну пастку голос,
У потойбічність світла перейти,
І, поспішаючи на цей візит панічний,
Пройти повз сигарети і панчохи,
Хлібини на підлозі автомати,
Що кожен з них маленьке Ельдорадо.

Ось бублик і копійки на маршрутку,
Та врешті-решт залишити хоч трохи
Дрібних монеток бабці й розчинитись,
І думати: жебрацтво завжди зрада
Самих себе. Так поспішає гість,
Повз квіти, п'яні крики, повз собак,
Яким лишився бублик, повз плювки —
Примарний вірш —
Про спробу встигнути кудись,
Про ранню осінь в Місті Жебраків,
Про присмак вересневої води,
Про вісім Брам, що відчинялись
Щоночі, дуже тихо, щоб впустити сон —
Це вірш про самоту і про асфальт,
Що не прийма сліди,
Про все, що промина перед очима,
Коли біля метро гвалтуєш телефон.
Це буде вірш —
як спосіб існування.

Нічний дощ
Я вигадала дім в саду і тінь,
Що під дощем блукає чорним садом.
Спадає ніч припишклим листопадом,
А в двері дому стукають не ті.

Хазяїн у червоному плащі
Не хоче відчиняти їм гостину.
Блукає гордий й грає самотину —
Майстерне соло на нічних дощі.

Я вигадала каву і вино...
(Хто може пити каву проти ночі?)
Хазяїн поховає тамагочі,
Яке померло від земних марнот.

Я вигадала все — далекий дім,

Куди сама потрапити не вмію,
Де слухають пророка Ієремію
І тихо-тихо плачуть разом з ним,

Опалий сад, в якому вперто осінь
Свою шукає втрачену подобу,
Хазяїна, який мене запросить,
Але забула приміський автобус.

І вигадка моя тепер жива.
Неспокій наче ніч розлитий в домі.
Червоний плащ і очі невідомі,
Що перетворюються на ранок у слова.

***

Я Вас вітаю з листям і дощем,
Із тим, що він не може не скінчитись,
Із тим, що хтось помилиться іще
І на своїх помилках буде вчитись.

Я Вас вітаю з тим, що є тепло,
Коли з дощу доводиться вертатись.
Із тим, що все на світі вже було,
Із тим, що все на світі має статись.

Я Вас вітаю з тим, що Ви дурні,
Я Вас вітаю з тим, що Ви прекрасні,
Дозвольте цього щастя і мені
Хоч трохи, але все-таки украсти.

Я Вас вітаю з листям і дощем,

Навіть якщо не пройде він ніколи,
Із тим, що хтось помилиться іще,
Із тим, що світ-таки — неоднаковий.

***

Вони знають кому
"Та я ніколи не покличу,
Та й ти ніколи не прийдеш."
(О. Ірванець)

Подивишся і зрозумієш — час,
А може ще щось — може дощ і втома.
Здається та ж все посмішка в очах,
Але не та, вона вже невідома.

Гортаємо людей, як сторінки —
Історії всевладної печалі.
А присмак на губах такий гіркий
Неначе про важливе промовчали.

У модних вузьконосних черевиках

Прямує хтось на стомлені бульвари,
Це той, який нікуди не покликав
І не прийшов, коли його позвали.

***

Дізналася, що живемо ми не
в якійсь дрібній загубленій Європі,
не в місті, що колись-таки мине,
Як ледь помітний передзимний клопіт.

Ми живемо не о якійсь порі
і це не з нами почалася осінь —
сьогодні найдивніше із прозрінь
мої холодні руки сонцем зросить.

Ми живемо в країні сновидінь —
хімернім світі — вигадці поетів.
сьогодні вітер написав один
і дощик другий, і самотність третій.

Ми живемо у віршах диваків,
своїм творцям щасливим душі краєм,
народжуємось як слова легкі,
і як невдалі рими помираєм.

А знаєте чому по вечорах
така буває божевільна тиша?
це просто хтось з них відчуває страх,
що не словечка більше не напише.

92 Швидкий: Львів — Київ
Знову будуть вірші банальні
Напливати на вечори,
Як розмова із ким ось дальнім —
Не почує, а говори.

Львівський присмерк у чашці чаю
І лимонний місяць на дні
Для поезій — надто звичайні,
А для спогадів — засумні.

Це все те, що звемо минушим,
Йому в слові місця нема.
...Почалися Київські пущі
І столична осінь-зима,

Небо — звичне, як вдома стеля.
Говорила і не почув,
Та мала парасоля з коктейлю
Залишилась на докір дощу.

***

Сьогодні у месє де Гільйотена
Якась нудьга і грог його не тішить.
Він пише й рве, і знову рве й пише,
Але кохання — то зрадлива тема.

Сьогодні дощ, предивні голоси
Про щось там домовляються на сходах,
І надвечір'я чорнооке сходить,
Як дівчина самотня на мости.

Це все було, але туга нова

Для кожного нещасного щоразу —
Він замість вин зміша безглузді фрази,
І замість ліків — втрачені слова.

Невиліковне відчуття — нічне
Шукання нерозпізнаної тіні.
Чиє ім'я віддати гільйотині,
Яка одна його не відштовхне?

Скажіть-но, докторе, чого так смертю тхне
Цей дощ, що Вам навіює печалі.
А Гільйотен відбудеться мовчанням
І замість віршів креслення почне.

***

Вимовиш — німота.
Знову не те — тьмяніє.
Диво з кишені дістав,
Та загубив надію.
Площі сумних птахів,
Осінь,
Мовчать книгарні.
Вимовиш — рими легкі,
Та без душі — негарні.
Хто говорив: "Болить"?
Ні, тільки так — бентежить.
От і отруту дали —
Полікувати нежить.
II. Місяць твердої води: Зима

***

Прохолодна долоня. І дуже гаряче чоло.
Я цілую тебе в блакитні замислені очі
Я не знаю, що буде, що є і що вже було.
Я не знаю і навіть знати цього не хочу.

Через день я прийду на холодний перон
І знімію від вітру, туги і прощання.
Із якогось з десятків вагонних вікон
Твої очі мені посміхнуться печально.
А поки що є плед, кавоварка і сон,
У якому в запасі ми маємо вічність
До моменту, коли спорожніє перон.
І тебе далина до себе покличе.
На долоні твоїй так багато різних шляхів.
Ти супутник не мій — ми не владні над нашими долями.
Ну а поки є сон, прохолода твоєї руки
І надія, що все ж таки ми збожеволіли.

***

Одного ранку сядеш у метро,
Примостишся в порожньому вагоні,
(І всі події будуть невагомі,
Такі неначе їх і не було.)

Знайомий дім. Дев'ятий поверх. Двері.
У сумці біль скоцюрблено затиш.
(У кожному великому тунелі
Є дальнє світло — світло самоти.)

Усе дрібниці — зради і образи,
Через плече минаюче "пока".
(І навіть вірші — просто дивні фрази,
З чужих книжок узяті на прокат)

Усі ми винні у чужих поразках:
Відповідальність — штука не з легких
Отак поїдеш якимсь зимним ранком
За потиском зчужілої руки.

***

Прокинуся в безпам'яті ночей,
Злякаюся і загорнусь в тепло.
Наснюсь тобі. У сутінках очей
Мене впізнаєш ти собі на зло.

І відстань є, і день і ніч мина,
А ти боїшся снів з моїм лицем,
І біль твій застига біля вікна —
Минає все і не минає щем.

Прокинуся в магічній тиші тиш,
У колі світла, в давньому "люблю",
Прийду до тебе і поки ти спиш,
Себе у твоїм серці загублю.

***

Я сьогодні зітру твій силует з вікна.
Не впізнаю сьогодні твою легковажну ходу.
На порожніх вулицях
Наших колишніх побачень — сніг.
Як це дивно раптом відчути, що
Я нікого не жду,
Що ні з ким не чекаю
Зустрічі уві сні,
Що мій голос —
Вже непотрібний нікому — звучить,
Що вуста мої вільні шукати
Нове ім'я,
Що в глухих кути

По багнюці причин
Завтра рушу
Не я.
Як це дивно відчути,
Що все назавжди мина.
На порожніх вулицях наших побачень —
Сніг.
Я сьогодні зітру твій силует з вікна,
Але ти прихось попрощатися —
Уві сні.

***

— Господи, пробач мені мій намір
Навернути біль свій у слова,
Я чудово розумію натяк —
Пий дощі, поки іще жива...

ТАЙМАУТ

Просто повернутись на живіт
І сховати у долоні долю...
Скільки несподіваного болю,
Наче опадає пізній квіт.
Просто говорити в телефон,
Шепотіти щось безглузде в рурку
Й бути вдячною нещасному придурку,
Що так само не знаходить сон.
Я ніколи не була права,
Але сталося так як мало бути
І крокує ранок в кеди взутий,
Бо пляшки з-під мрій треба здавать.
Що я знаю про його ходу,
Що я знаю про усіх хто поряд
Тільки те, що часу не знаходять
Зрозуміти, як, бува, їх жду.
Певно десь є Краків і Москва,
А я тут зіщулюсь на канапі.
Просто віра, розірвата навпіл
Болісно і тихо ожива.

— Гей, мала, ти там іще жива?!

***

У місті непомітна самота.
Її у місті просто не почуєш.
І від нічних думок вона врачує,
Нас навчивши рахувать до ста.

Бруд ліхтарів, розляпаний по стелі,
Спектаклі переповнених кімнат
І монологи, писані не нам,
А через це фальшиві і веселі.

Пробач мене за дихання не в такт.
За паузи, загублені у жартах,
За надлишок дешевого азарту,
Який росте в занедбаних містах.

Пробач мені за зимну каву рук
У термосі несправжнього кохання.
За ту цигарку, що завжди остання,

Коли доводиться розпочинати гру.

У місті непомітна самота,
Ми засинаєм, вірячи в погане.
І щось разом зі снігом, невблаганне,
Проходить і ніколи не верта.

***

Я негасима у твоїм вікні,
В твоїй зимі перебуду негасима.
Якщо не буде холодно, мені
Подякуй за таку привітну зиму.

За одкровення у чужих авто,
Де кожен з водіїв читає Юнга,
За дівчинку, яку не пив ніхто,
Яка до тебе прийде зла і юна.

Спочине тиха у твоїх руках,
А до весни впаде їй в душу зірка.
За три листи і зустріч без дзвінка,
І темну тінь за рамою одвірка.

А поки що чекай її, бо сніг.
Я напишу Вам надвечірню вічність,
А ти колись подякуєш мені
На спечених губах зимовим віршем.

***

Дерева малюють на небі любов,
щоб відпустити сніг.
А Бог на прощання цілує його,
Щоб падав людям до ніг.
У річищі вечора квіти вогнів,
Купальські вінки тепла,
Які зійдуть в очах навесні
Із чорних коренів зла —
Лютя гірчинка зимових дощів,
Міське проминання часу
І тиха тінь крила на плечі
Блідих зимових красунь.
Усе по-іншому бути могло
У Місяць Твердої Води,
Та снігу б нечутного не було,
Що прийняв наші сліди.

Білому коту Лаврику
На зимовім балконі темно —
Дуже тиха ніч за плечем,
Якщо жити взимку даремно,
То померти не пізно іще.
Кажуть дуже весела штука,
Коли вільно гуляє душа...
На зимовім балконі ні звука
І на губи сніг поспіша.
Шейкер ночі чарує коктейлі,
Кажуть правда на смак гірка.
І блука в лабіринті оселі
Міжміського привид дзвінка.
На зимовім балконі — темно,
За плечем лютневі вітри.
Помирати так само даремно
Задля раю безгрішних тварин.

***

Отямишся — переписали світ,
Замалювали всі огріхи білим.
І суне день ласкаво-злим дебілом
Із буйним умиранням у крові.

Отямишся — волосся із плеча,
Мов вітром електричок, що минають.
І суне ніч, і діти засинають,
І в снах ганяють місяць, як м'яча.

Отямишся — старіння книг гірке
І тіні рук не ліплять більше воску,
А тільки мнуть нервову папіроску
В садах Акутагави Рюноске.

Отямишся — а там росте трава,
І у птахів у горлі срібло темне.
Отямишся — а вже знання таємне
Ти недостигим яблуком зірвав.

***

Мимовільний вигін дощу
Над дахами зимових вітрів...
Дуже добрий старий віщун
На сумних казках постарів.

Розмальовував нам зірки
І давав нам прості імена,
Чарував телефонні дзвінки,
Як усе закінчиться знав.
Маріонетками ми були,
Він ладнав для нас доміно,
Воскрешав із купки золи
І пророщував як зерно.
А найбільшою з усіх втіх
На нічних перехрестях вітрин,
Він моливсь за безжурних всіх
І підморгував нам згори.
Та коли вже він постарів
І не міг ладнати казок
Над дахами зимових вітрів,
Він посіяв синій бузок.
І його хода нелегка
Нам ще довго звучала з півми.
Ми всі вірили в чарівника
І тому залишились людьми.

***

Боже бережи наших дітей від —
днів народження у фастфудах,
снігу — завжди невчасного,
Але не неочікуваного завдяки Гідрометцентру.
Боже бережи наших дітей від —
повідомлень на мобільних телефонах,
Які забирають душі,
Перетворюючи їх на маленькі літери
Кольорових екранів.
Боже бережи наших дітей від —
від несправжнього повітря
Великого вологого міста
З його рвучкою поліфонією.
Боже бережи наших дітей від того,
Що двері фастфудів
Завжди відчиняються всередину, тобто — ВІД СЕБЕ.

***

Дзвякнеш з автомату коли-небудь —
Пробачати вчить твій мудрий дзен.
Я все рідше відкриваю небо,
Загратоване ажурами антен.

Скажеш, що могли б попити кави
І ще щось бовкнеш на льоту,
Будеш незнайомий і ласкавий
Ловелас, покійник і пустун.

Темний голос, наче з річищ Лети,
Я собі у чай не переллю,
Ти ж бо знаєш як я не люблю
Ці людські невпинні естафети —

Переможець непомітний враз...
Мерзнеш десь у будці темно-синій.
Моє місто вже вкриває іній
Всіх твоїх пробачених образ.

Бідний Будда в літньому плащі —
В мене бо ж немилосердне небо...
Може ще подзвониш коли-небудь
І на розі щезнеш, ідучи.

***

Дні бувають такі випадкові —
Випадають вони з часу —
Малювати відтінок любові
На обличчях лютневих парсун.
З випадковою явою сонця
Недописаний третій акт,
Там, де янгола-охоронця

Заміняють пташки в клітках.
Сумновиді кавові зерна
Вичаровують з серця ніч,
І, з жорстокістю юного Зевса,
Непокірних — собі до ніг.
Жартувати з ними даремно
(В гущі ночі магічні нитки),
Щоб в фіналі молитись ревно
На згасаючі душі-зірки.

Дні бувають такі несхожі —
Випадають з життєвих скрут.
А Премудрий чекає в Ложі,
Поки ми відновимо гру.

***

Говори, що усе мина.
Я це чула, читала, снилось.
Але все-таки до вікна
Сумновиде сонце пробилось.

Але все-таки є міста,
Де поверненням мощено площі.
Ти десь певно це чув і читав,
І ті книги були хороші.

Говори, що це примха жінок,
На краю зими — істеричних,
Але все-таки на вікно
Надвечірність впаде полуничним

Сяйвом літа і ліхтарів
У містах, що змішують вина.
Говори, що світ постарів,
Що минання то — річ невпинна.

Говори: так завжди бува,
Бо над чимось люди невідні,
Але мрійницям ці слова,
Як цукерочки шоколадні.

Говори, що вже час рости,
Що минанню я не зараджу,
Але десь є на світі мости
Над річками з яких п'ють правду.

ASTRONOMICA

Послухай, мій любий, остання з ночей надійшла —
Нового життя вже читаємо книгу по зорях.
І тіні всіх зрад проступають в свічаді чола,
Грайливі і тихі, як діти несправжнього горя.

Сумні Зодіаки — між пальців — і доля чужа.
Ти все ще вважаєш, що магії варті
Одна і та сама надія, один і той жах?
І шлях в безкінечність на вкраденій карті?

Цей шлях нам прокладено — спить золотий Океан,
І тіні жінок застигають в німому чеканні.
...Читаєш по зорях,
А місяць — жертвний баран,
І ніж вготував йому
Божий улюбленець Каїн.

Два самотні голоси на чужі сюжети

Голос 1

Цю зимну ніч вже вигадали інші,
Її бездонно-синю чорноту
І сніг легкий, як бездоганні вірші,
Що падають і тануть на льоту.

Хтось послизнувся на тім самім кроці

І розгубив мідяшки ліхтарів.

Цю зимну ніч вже хтось комусь наврочив
І самоту ранкову перестрів.

Це все було і вже колись розтало

На іншій боці круглої землі,

А з папірців, коли весна настала,

Зробили легковажні кораблі.

І, засукавши небо і рукава,

Пускали їх у воду золоту,

Мені лишивши безпорадне право

Плагітувати їхню самоту.

Голос 2

Це вигадав хтось інший, а не я.

Тепер насправді важко пригадати —

Клубок ниток наплутаний на дати

І ніч слизька і сіра як змія.

Цей хтось здається був Гарсія Маркес

В своєму незбагненному романі,

Вусань, що п'є у мене на дивані

Міцну текілу й розглядає марки.

Це був коктейль високої отрути,

Галюцінації з вторинним римуванням

І видавалося таким дурним питанням

Розкручене і пішло: ні, не бути.

Бо час — примарне світло на дахах,

Де сплять старі метелики і марки,

А під каштаном тінь — полковник Маркес,
Покараний за те, що не брехав.

Новорічна подорож: NOWHERE
Вдивляюсь в ніч вагонних коридорів.
Минулий рік, мов протяг привікні,
Із всіх розказаних в купе історій
Я вибрала предивні і сумні.
Висока ніч, замішана із чаєм,
А небо наче постіль із тавром —
Це просто залізниця відмічає,
Що білим снігом випране було.
У різні боки нас єдиний потяг
Везе крізь паперовий краєвид,
А ми на згадку кидаєм непотріб
У сині очі першої трави.
Ми маримо загубленим вокзалом,
Вдивляємось у порухи вночі.
А там пронас нікому не сказали,
І гасять світло й довідка мовчить.

***

Не вірите? Але життя зника,
Так наче дітям ліки підсластили,
І сніг пішов і ми натхненно пили,
Не знаючи ціна його яка.

Не вірите? Але часу нема —

Він стиснутий в годиннику надвечір.
Вдивляємось, як помиарють речі,
Як розтинає небеса сурма,

Не вірите? А це лише авто —
Бог ставить білі хмари на стоянку,
Щоб пити і всміхатися до ранку,
Щоб не молився невідомо хто

Про сніг — як ліки — і життя, як сніг.
Облиште, Він не хоче більше чути.
Так наче дітям трошечки отрути,
Щоб вирости мовчазні і сумні.

Без віри.
І вже самі вкладали
Спати дітей під музику
Минущих умирань
І замовкали,
А Пан Бог сміявся
І проливав від відчаю горілку.
Він знав, що буде
І хотів забути.

III Весняний карнавал

***

Ти десь за ранком, за оцим дощем,
Живеш в якійсь безодні несходимій.
Між нами гранню — безкінечний щем,
Моя безтямна і гірка гординя.

Твій світ — логічний, як весняна злива,
У ньому все живе в полоні часу,
У ньому кожна гілочка щаслива,
Покірна, заспокоєна, мовчазна.

Твій світ — священний, я у ньому зайва,
Тому шляхів до тебе не шукаю.
Я — завойовник, я — безжальний зайда
В чужі світи, коли кажу: "Кохаю!"

Бувай! Лишайся за стіною ранку,
Де Тінь Дощу блукає кришталева.
Я ж тільки білим квітом на світанку
Впаду весною на твої дерева.

І аромат, бентежний наче море,
Тебе отруїть на якусь хвилину —
Володар світу вічної покори
Відчуєш своє щастя і ... провину.
Весна
Сіре небо живих дахів...
Поспішати нема куди —
Завмирають тіні птахів
На обличчі сумному води.

Заблукати у власних снах,
Захлинутись: прощальна мла,
Смак отруєного вина
І висока печаль чола.

Це загублене місто снів —
Ніч, що квітне гірким мигдалем.
Наче пес застиг біля ніг
Мій одвічний весняний щем —

Я не можу більше злетіти,
Моє серце катує весна —
Кожна ніч з лицем Маргарити
І з смертельним смаком вина.

Молитва

Господи Боже! Все знову так просто і страшно —
Погляд і подив, і квіти, і теплі долоні.
Власна душа мов велика замкнена башта,
Мов лабіринт, у якому гинуть сторонні.

Так, я все знаю: треба платити і вчасно.
Господи Боже! Спасибі тобі і за втому.
Ні, Ти не думай, я зовсім і не нещасна —
Просто дана багатьом й непотрібна нікому.

Ні, Ти не думай, я здатна іще радіти,
Все це минеться, я буду знову сміятись...
Всі ми — Твої дорослі покинуті діти,
Що не навчаться ніяк самоти не боятись.

Любимо в інших себе, шукаємо в слові
Господи Боже! Хай буде все просто і страшно...
Неба уламки із запахом темної крові —
В кожному впала душі Вавілонська Башта.

Злива

На Перехресті Часу І Туги,

Мов в'язні досконалого мовчання,
Ми стоїмо і сміємось печально.
І дощ іде...І краплі як птахи.

Вони летять немає їм числа,
Немає ліку і нема припони,
Байдужі їм страждання і закони...
Ми стоїмо...Прощання наче мла.

На перехресті невідомих днів,
Не помічаючи, що мокне наша казка,
Шепчемо: "Не йди, будь-ласка!"
А дощ іде пахкий, як навесні.

Ніхто не владний зупинити дощ.
Ми стоїмо, поєднані в-останнє.
І б'є відлуння грому і кохання
У лабіринти незнайомих площ.
***

Весняний ранок, як вода прозорий —
У світі все спочатку почалось.
І падають пахкі безтямні зорі,
І квітне сад всім тим, що не збулось.

У світі все нове і невідоме.
Я входжу в нього з небуття печалі,
Я повернулась і я знову вдома —
У світі досконалого мовчання.

Все починається із тиші і тепла,
З якогось погляду, бузкового, як вечір,
В моєму світі, вільному від зла
І трепетному як жіночі плечі.

***

Десять за тисячу кроків є місто. За тисячу кроків.
На припущених горищах прокидаються Там голуби,
А дерева Його, сонячні і високі,
Безперервно гойдають вітер морської журби.

На жовтавій плитці закарбовані навічно
Сліди закоханих, що пішли давно.
Там запалюють вечір як свічку
І впливають печаль як весняне гірке вино.

Спрагло дивляться в небо весняне фонтани
І рушають з порту вигадані кораблі.
Я коли-небудь за тисячу кроків дістанусь
І торкнуся Його золотої землі.

У дворі, де чути загублені кроки,
Я знайду свою тінь на чиймусь вікні.
А дерева Його, сонячні і високі,
Подарують журливий вітер мені.

***

Ранок примружив повіку.
Я помру, бо хотіла жити.
Як пояснити Чоловіку,
Що жінка по-іншому вміє любити?
Як досягнути безодню рухом,
Малесеньким, наче помах вії?
Стати травою чи мокрим бруком,
Об який на друзки надії?
Це не мучить, не пестить, ні
І від цього нікуди не дітись.
Стати променем навесні
Від якого сміються діти.

***

придумати весняний

карнавал

побудувати дім для перехожих

(таке собі дрібне палаццо дожив

бордель-собор

і морг

і бальний зал)

і браму

навстіж

і коней

ушал

щоб знали всі

хазяйка божевільна

(а може навіть і воскресла

відьма

яка розчаклювала

кар-на-вал)

і маски їм,

нехай шаліють

теж

нехай стрясають ці уявні стіни

(та усмішка приблудної дитини

пишніша буде масок і одерж)

Усе скінчиться, як хто не казався,

Але не

зараз

потім

А за тим —

придумати багаття інквізицій

І їх непереможний сірий дим.

І душу навстіж і думки — в багаття,

Щоб знали всі — підсудна

бо-же-віль-на

до того ж перелюбниця

і відьма.

Самій собі і страту і прокляття

придумати

Весняний

Кар-на-вал!

***

Хочеться взяти й расхлюпати напівзимовий сніг,
Хочеться, щоб все відбулося як ще не бувало.
Та в перехожих спини такі сумні,
Стигнуть вуста — відцілувала,
Від цілувала віконне скло у помешканнях тих,
Хто і не зрадив, а просто ключа не залишив...
А в перехожих з клунками самоти
З рук випадає зужита тиша.
Тільки дрібниці важливі у цьому житті,
В лженебутті у перервах між залами станцій —
Твій дорогий силует у дешевім пальті
І в недоладних кросівках для довгих дистанцій...
Все віддаляється, щоб починатися десь.
Бог замовля на FM-і нам гарні пісні...

Хочеться взяти й рас хлюпати напівзимових людей,
Щоб посміхнулися крилами спини сумні.

***

Наче нарешті скінчилась зима.
Сніг сумновидий пада навскіс,
Лякаючись тихих облич перехожих
І культурних собак на ошийниках.
Наче скінчилась зима
І втомлені секретарки
Передрукували на пожовклому папері
Усю Новорічну музику.
Більше нічого нечутно.
Тільки на антресолях,
Загорнуті у французьку газету
Часів Великої революції
Сплять непомітні зернята,
З яких виростуть певно на ранок

Добрі короткозорі янголи
З фіалковими очима.

***

Коли на дощ заглядяться дерева
І димарі примарні на дахах,
Якась печаль гірка мов королева
Приходить з синім вечором в руках.

І вже слова — такі забуті гості —
Летять мені в обличчя із дощем,
Неначе струнховерху вежу, простір
Над містом відкриває тихий щем,

Як парасолю.
Справа королів —
Шукати долю у кавовій гущі,
Їм біля ніг пророцтва невсипущі —
Бентежний птах і кароокий лев.

Це все — з дощу, це все — слова,
Такі прості, бо вже вони не перші,
Але душа у них така нова,
Що нікому їх крапкою довершить.

***

У душах золотої амальгами
Заховано багато гіркоти.
Розтануть навесні усі мости
І стануть тихим сумом під ногами.
В річки весняні — шхуни паперові,
Щоб не лишалося слідів від листування,
Тож бережіть лиш варте зберігання,
Нічого окрім болю і любові.

Життя таке, що жертвувати слід
Знайомими іздавна берегами,
Бо краще золотої амальгами
Весняна правда чорної землі.

***

Цю зиму ми вже випили до краю,
Хоча нам ще відміряно снігів,
Та душу я безжурно відпускаю
В передчутті зелених берегів.
Розливи Лети навесні звичайні.
Гідрометцентр — насправді злий чаклун.
Моя душа в передчутті прощання
У Маргарити позича мітлу.
Відьомський березень вже причаївся скрізь,
Весільні простирадла підсинив,
Коти, ці гріхководники старі,
Розшифрували тайнопис весни.
Зелений місяць наче брунька повен
І вже душа — дитя малих Богів —
Готова відштовхнутися, як човен
В передчутті незнаних берегів.

Весна — 2

Впізнай мене, впізнай мене й не плач.

У цій весні усі обличчя різні,

Її струмки — прозорі без запізнень

І сонце — кольорове наче м'яч.

Її фонтани — добрі і ясні,

Вони крізь сіре місто проростають...

Впізнай мене, я тихо привітаюсь

І вечір намалюю на вікні,

Щоб навернути воду на вино,

Закоханих підгледіти на лаві,

А янголи, високі і лукаві,

Нехай пограють в парку в доміно.

Сміятимусь і очі проростуть,

Як і фонтани(тільки от зелені).

Дістане Бог сопілку із кишені

І нам заграє пісеньку просту.

Про те, що час тихенько помира,

Про все, що в світі не могло не статись.

Впізнай мене і будемо вітатись,

Якщо Він нашу зустріч вже заграє.

***

Ти десь за ранком, за оцим дощем,
Живеш в якійсь безодні несходимій.
Між нами гранню — безкінечний щем,
Моя безтямна і гірка гординя.

Твій світ — логічний, як весняна злива,
У ньому все живе в полоні часу,
У ньому кожна гілочка щаслива,
Покірна, заспокоєна, мовчазна.

Твій світ — священний, я у ньому зайва,
Тому шляхів до тебе не шукаю.
Я — завойовник, я — безжальний зайда
В чужі світи, коли кажу: "Кохаю!"

Бувай! Лишайся за стіною ранку,
Де Тінь Дощу блукає кришталева.
Я ж тільки білим квітом на світанку
Впаду весною на твої дерева.

І аромат, бентежний наче море,
Тебе отруїть на якусь хвилину —
Володар світу вічної покори
Відчуєш своє щастя і ... провину.

Звичка провидиць: Пізнє літо

Літо

Наче діти самотні — горнутьсЯ до тих, хто голубить,
Так і я, поламавши підбори, ввірвалась в це літо,
Щоб побачити трішечки скривлені в усмішці губи,
І не встигла збагнути, чим місто почало хворіти.

Слава Богу, поїхав і драма в кавалок зібгалась
І не буде іронії, сліз і розмови на кухні,
А лише дві доби і вечірки звичайної галас,
А до того ж ще два випадково пригублені кухлі.

Хтось казав, що життя — наче дуже велика дорога,
Може бути: квитки на відмінений потяг
Досить довго лежали в кишені у доброго Бога.
Наче вправний гравець, він лишив собі козир на потім.

З наших бідних склянок він прибрав усі справжні печалі.
Може просто в-останнє він зважився нас пожаліти.
...Слава Богу, поїхав, на згадку торкнулись плечами,
Як самотні і дивні, і трошечки зраджені діти.

***

Пам'ятаєш, як пахне вітер —
Полонений старих каштанів?
Безкінечність сонячно квітне,
Так як квітнуть лише в-останнє.

Пам'ятаєш порожній вечір,
Від якого сльози — солоні?
Нас кохання трима за плечі
Із тугою німих перонів.

Пам'ятаєш цілунки неба,
У якому губився простір?

Ми поволі йдемо із себе,
Як чужі і незвані гості.

Ми забули про зорі літа,
Золоті, солодкі, останні,
І не знаємо, як пахне вітер —
Полонений старих каштанів.

***

Ледь торкнувся спогадом...Знову нікого.
Мені здалось, що я танцюю з його тінню.
"Для поетів немає нічого святого!" —
подумала. Віддаюсь мерехтінню
Випадкових метеликів за вечірнім склом...
Знову подумала, що його вже не буде.
Я не чекаю?
Метелик, званий теплом,
Гине болісно...
Перші ознаки застуди.
Цього іще! Самота ще й застуда!
(Дивно, у нього ж інша, як я могла забути!?)
Цікаво, а кого кохав Іуда?
Цікаво...
А його всеодно не буде!
...Ледь торкнувся спогадом. Це мине,
Це не біль, не кохання —
Це просто примха!..?
Бо хіба можна любити мене ?!
Я — зла, безкінечна, рвучка як рима.
Я — нікому, ніхто — мені.
(Бути поза, мовчати, не чути).
Він не має казати "ні",
Він лиш має це "ні" відчути.
...Я не чекаю !?
Цікаво, а кого кохав Іуда?
До чого тут це?
Невідомо.
Це не кохання, лише застуда
І безкінечна втома.

***

Якби ти міг побачити мене,

Затиснуту у місто наче в ґрати,
Невільну жити, навіть помирати,
Поки печаль твоя не промайне.

Побачити жорстокий небосхил,
Людей — огидних і негідних духу.
І що у мене вже немає сил
Для дивного і радісного руху.

Дивись на мене і боли в мені,
І пам'ятай душа в мене затята.
Я вчора тебе бачила у сні —
У тебе були руки мого Ката.

***

І що то біль, коли існуєш Ти —

Поза межею пам'яті і крику —
Священний Храм Моєї Самоти,
Де молитвам моїм немає ліку?

І що то біль, коли ще квітне ніч,
Народжена із спраглого мовчання?
Священний Храм Безжальних Протиріч,
Такий жорстокий і такий печальний —
Там як свічки горять минулі дні,
Розіп'яті на перехрестях долі.
Я падаю сама собі до ніг,
Сама собі молюсь: "не божеволій!".
Немає болю поки є мета —
Далекий день з казковими дарами —
Немає болю поки Самота
Високі й незбагненні зводить Храми.

***

Від спогадів не сумно і не смішно.
Прибій лоскоче сині камінці.
Мені вночі сьогодні снились вишні
У загорілій лагідній руці.

І морем пахло, і високі зорі
Всміхались всім закоханим землі,
Сріблясті риби розмовляли в морі,
Вітаючи далекі кораблі.

Цю ніч, таку казкову й неозору,
Таку неждану і ледь-ледь гірку,
У чорні очі цілувало море,
Танцюючи легенько на піску.

***

І врешті-решт все видається марним,
Поезія немає берегів.
А я все острівцем далеким марю,
Де можна не зустріти ворогів,

Де можна, наче одяг, скинуть втому
І одягнути золотавий день,
Де я не буду дякувати нікому
За те, що люди, схожі на людей.

Та десь моя зотліла бригантина
(Чи, як казав Федюк, рудий баркас)
І міцно відділяє самотина
Мої скорботи від щасливих Вас.

Сама себе закрила в темну башту
На узбережжі мстивої землі,
Щоб не дізнатись острів мій вчорашній
Вже захопили Ваші кораблі.

***

Так гірко плачемо,
Коли надходить час,
Так гірко сміємось над всім, що нам здавалося печальним.
А дощ росте мов крила із плеча
І на обличчя падає як щастя.

Так гірко плачемо,
Хоч плакати не слід,
То певно ми так трудно виростаєм.
Та все життя лишаємось малі
І вголос молитви глухим читаєм.

А світ живе своїм простим життям,
То тільки ми — безглузді і непрості,
Пригостиш мене чорним каяттям
І зробим вигляд, що ми вже дорослі.

Та навіть більше — ми — уже старі,
Дощі нам кинуть спогади в обличчя.
Так гірко плачемо,
Як діти у дворі,
Коли їх лагідно й безжально спати кличуть.

***

Очі вистигли. Стерпла втома.
Станеш при світлі і глянеш — віща.
Звичка провидиць печально відома —
Тихо вертатися на попелища.

З грифа гітари зірвано жили,
Кров і вогонь все одно не спиниш.
Морок цілує вустами ожини.
Звичка провидиць ставати сліпими.

В сяйві волосся вмерла корона.
Хто там брехав, що усе мина?!
Світло недопалків Іллїона —
Давня отрута на всіх одна.

Де твої янголи в джинсі тертім?
Де вода освячених рік?

Краще не в Бога просити смерті,
А сліпоти у земних царів.

Стукають лунко підбори, мов костур.
Сонце не світить, але ж душа!
Звичка провидиць приймати поступ —
Горлом розтятим — промінь ножа.

Звичка безсмертя...

***

Волога, що в землі перебродила,
Впаде дощами на твоє лице.
Ти вигадав, що я тебе любила,
Я вигадала пісеньку про це.
Її співали вечорові діти,

Коли шукали райдугу в траві.
Ти просто захотів когось любити,
Тобі сказали краплі дощові,
Що в Місті, де поволі Літо тоне
У чорних вишнях в кухлі на столі,
Твоє кохання, дивне і бездонне,
Наснилась якійсь мрійниці малій.
Ти вичарував безкінечний вечір,
Вокзальний карнавал стрімких прощань.
І як птахи, уривки снів і речень
Пили з руки й тулились до плеча.
Та в Місті, де поволі Літо згасло
Загусле наче сонячне вино,
Та Дівчинка вже виросла із казки
І казка з неї виросла давно —
І вже нічого не буває вдруге,
Я вже доросла. Боже бережи
Оцих пташок на лініях напруги
Високовольтних вранішніх жоржин.
Але нічого неважливо врешті,
Крім вигадок на цій землі старій,
Хоч мріям, наче сонцю на донешті,
До осені ніколи не дозріть.

Літня негода

1. Липневий схлип і трохи зливи
Поруч блукати, набрати води дощової
У босоніжки. Намокнути тьмяним
Пізнім дощем. Усе місто на двоє —
Мов папірець — і олівчиком п'яним
(плутає літери) щось малювати — розмокне.
Все це безглузде — не відшукати
Тої кафешки і зустрічі з запахом мокко
І розставання із запахом м'яти.
Може нічого не було. А просто очі
Світяться (мокрі) після дощу, як від щастя...

2. Липневий дощ і випадкові гості
Я розчинила двері...Ти почув?
Я дуже тихо розчинила двері
Тобі, а може змоклому Дощу,
А може Тим, примарним, на папері.
І всі зійшлись, пили липневий чай,
І роздивлялись мої літні фото.
А ти десь був і щось не пробачав,
Хоч я не певна, що ти є, достоту.
Я розчинила двері...Дощ пішов —
Натяг свій плащ і рушив на бульвари
Шукати помаранчів на крющон,
А ми з тінями вечір танцювали.
І я сміялась — плач мені захрип —
Хоч може це не я тоді казилась.
А Дощ приніс лише намоклий хліб
І жменьку недостиглого кизилу.
І в цьому щастя явлене було
Всім нам, таким безжурним і випадковим,
Не думати, не розуміти зло
І упиватись надвечірнім словом.
Так просто все — один-єдиний жест —
Ти не почув, та це тепер не важить,
Бо хтось пригостить м'ятними драже
Й колекцію метеликів покаже.

3. Дощ з віднайденого неба
Завжди мені дощі, завжди дощі,
Холодні й теплі, на вікні — навскісні,
Прозорі краплі суму без причин
У кухлі стародавнього Тбілісі.

Зелений кухоль вранішніх платанів,
Його волога спрагла і гірка,
Мов перший подих і ковток останній
(Безмежна вічність в музиці ковтка).

Завжди мені дощі — на темний брук.

Печаль мудріша за минущі втіхи,
Які безжально падають до рук,
Мов дітям осені, вмираючи, горіхи.

Завжди дощі — долоня на чоло.
Це я тобі наснилась — срібні тіні —
Щоб знищити твої печаль і зло,
Благословляючи твої безтямні стіни.

***

Н а різні імена, що різними вустами,
Розірвані ущент, згасаючи, звучать,
В безтямних небесах над різними містами
У відповідь одна, одна і та ж печаль.

Повітря, наче мед, наповнює легені,
Блукаючи в словах, зростають голоси.
Маленьке янголя, Гаврош і світлий геній,
Поки що заслабкий для марної краси.

Хоч людських сподівань темно-вишнева злива
В клітках старих дерев вирощує пташат,
Я — тінь його земна, хронічно-нещаслива,
Темніючий підбій його пресвітлих шат.

На двох замало крил і голос оніміє
Дитячої любові, його невинних чар...
На різні імена в небесній веремії —
Завжди одна і та ж, одна і та ж печаль.

Батькові

Всі дерева проростають з землі на його пам'ять,
Усе листя осіннє, уся забута краса.
Сіроока трава дозрівала роками,
Щоб м'якими були сіроокі його небеса.

Уся тиша — голос у сум перелитий,
Усе світло — відблиск цілуночка на руці.
Підкажи мені Боже безтямну і світлу молитву
Янголятам і дітям, і втраченим долям мерців.

Підкажи мені Боже солодке, як твої вина,
Золоте як осінь, яку ти вчора почав,
Невмируще слово, просте — зрозуміє дитина —
І нетлінне — не торкнеться його печаль.

Підкажи мені слово, щоб пам'ять жила у звуках,
Щоб мене почувши, і він простив.
І засвітиться кольором моя безпорадна мука
На старезних кленах з вчорашньої темноти.

***

Ця дівчинка іде по мокрому піску,
По ланцюжку слідів, висотуючи долю.
Її вчорашній день ще гасне за водою,
А завтрашній вже стер ходу її легку.

Ця дівчинка словам не довіряє втрати
І хто не цілував — всі думають гірка.
Блискучі камінці на березі збирати
Її навчили сни, а не чиясь рука.

І все, що я прошу, коли вечірня втома
Стуляє теплі губи молитов,
Нехай трива її дорога невідома,
Щоб зло не заподіяв їй ніхто.

Ця дівчинка іде по мокрому піску.

***

Розхристана на двадцять сім вітрів
Стою десь на зупинці, навіжена.
Шепоче плеєр, як він постарів
На піснях "НаУ" , на дощах Шопена.

Розхристана на двадцять сім скорбот,
Собі шукаю втіху двадцять восьму.
Підходить прикурити Ланцелот,
І як відмовити омріяному гостю?

Розхристаній на двадцять сім мужчин
(Боронь Вас Боже від асоціацій!),
Мені і досі мариться один
В якомусь незбагненному палаці.

Де відключили світло й телефон,
І парк помер, й годинники нечутні,
І де заріс шипшиною перон,
А час себе відлічує на лютні.

Мій плеєр дуже мудрий і старий —
Він бачив світ з маленької кишені.
А місто відступає у двори,
Де як рослини діти навіжені
(Такі як ми) зростають не для гри.

***

Найдрібнішим почерком написати велике диво,
Пролетіти крізь спогад і здогад, як птах чи листя
І упасти на площу, де буде дахам красиво,
І де море зелене зринає близько.

Там лежати тихо під дощовою брехнею,
Цілувати в дерев на бульварах чорні сутани,
Дочекатися поки ти прийдеш із нею,
А тоді вже всміхнутися і розтануть.

Крізь останній погляд і сум в свій світ прилетіти,
Щоб ростити вірші невдалі і квіти хороші.
І ніхто не почує шепіт сухеньких літер
Під ногами закоханих на приморській площі.

***

Прихилитись чолом до одвірка в квартирі старій,
Споглядаючи теплими пальцями тихі герані.
Закидати обличчя, як хлопчик, що раптом здурів
Від літаючих зір і повітряних зміїв в строкатому храмі,

У строкатому храмі, що мовчки розкине шатро
Над прихованим світом дітей і над містом дорослих,
Як малесенький хлопчик, якому явилось добро,
Прихилитись чолом до одвірка (де рисочки зросту).

І дивитись у ніч, що відкрила бузковий тунель
До арени, де світять усім, досягаючи, сливи,
Навернутись мов сльози на око хлопчиська сумне,
Який плаче від відчаю бути уперше щасливим.

Прихилитись чолом до одвірка і сон берегти
Тих, для кого ці сливи засвічено сині,
Щоб в строкатім шатрі посміхнутися встиг
Ще один чарівник безпорадно-щасливій дитині.

***

Час тасує обличчя, виточує силуети,

В лаштунках давніх печалей, в ріках пилу магічного.
Теплі червоні вишні, наче великі монети,
Щоб розміняти пам"ять на порцію полуничного.

Наче примхлива втіха — близько стуливши чола,
До божевілья дивитись як проростають зорі.
Час тасує обличчя, втомлена магнітола
Тихо вчитує в серце рими старих історій.

Наче примхлива втіха — вірити у почуте:
"Наші світлини — безсмертні. Наше єднання — вічне. "
Та ще дитинна надія на випадкове чудо —
На досконале як всесвіт, радісне полуничне.

Може дітям — зростати; а дорослим — забути;
Може час підпалити мотлох увесь карнавальний,
Щоб хтось з несправжньою шпагою крикнув безжально: "Не бути!"
І пішов напиватися в кнайп лабіринт підвальний.

Станем йому за плечима: скажем: все не насправді —
Порцію полуничного і не бійся нічого.
Час повертає дитинство: зорі і сльози спраглі,
Чорне безмежжя вишень в кухлях вина нічного.

Про жінок і янголів: Маленький колообіг
Янголята: рання весна
Розбилося небо. Тріснуло сонце. Розсипались хмари.
Янголят чекає сьогодні великий скандал,
А вони ж руйнацій таких не чекали —
Просто грались собі в залізничний вокзал.

О, якби ж я могла, я б за них попросила Бога,
Бо вони — невинні — дитяча рука.
Бо вони ще не знають наскільки безмежна дорога,
Та яка для смертних — не по зірках.

Їх дитинство, завзяте, безмежне і ясночоле.
Для якого невідомі пустка і злам.
Бо вони ще і досі грають у сонячне вчора
І не знають наскільки багато у світі зла.

Про жінок і янголів: літо у розпалі

Коли літо, то всі коридори в офіційних установах стають тихими,
А вулиці навпаки — гучними й стрімкими.
Янголи на деревах починають зеленню дихати,
Зміщуючи вечори з мараскіном.
Залишки цього коктейлю проростають квітами
На занедбаних клумбах, відданих дітям.
А жінки починають здаватися літніми,
Не в зв'язку з довголіттям.
Знявши штучні прикраси і надто високі підбори,
Дозволяють душі босоніж погуляти під кронами.
І разом з косметикою змивають горе,
Залишаючи посмішки безборонними.
Вони благають янголів, непостійних і віщих,
Дати їм чоловіків, красивих і лагідних,

На каштанах ставлячи свічки,
А зелені янголи сміються і крила їх падають,

Осінні янголи

Осінні янголи — стрункі немов дівчата —
В яскравих шатах, схожі на студентів,
Воліли падолист в четвер почати
І хмари скрізь розвісили подерті.

Вони дощем промили всі вітрини,
Щоб люди одне одного побачили.
Ніхто не міг їх, божевільних, втримать,
Ніхто не міг їм, радісним, віддячити.

Вони збирали сонячний бурштин
Із підвіконь, де пил й минуле літо.
Дорослі янголи з Країни Самоти,
Якими Острів Осені відкрито.

Вони вже не амурчики з фронтонів,
Але життя-таки весела гра,
Молодики в потертому котоні,
Посланці непомітного добра.

Така вже в них робота й в тому сила,
Що не помітить в натовпі ніхто,
Як молоді, рвучкі, безжурні крила
Співають в них під модними пальто.

Зима: напередодні

Вам коли-небудь ставало цікаво,
Чому у жінок бувають однакові
Погляди?

Цього не поясниш з точки зору науки,
З точки зору лірики —
Теж.
У них в очах —
Зупинилася осінь,
Тому вони і дивляться
Так пристрасно
І так втомлено.
Зірки — згасають,
Жіночі очі — так само.
Вибачатися не треба,
Просто відвернутись і все...

Портрет авторки на прощання:
Безсезоння: фінал
Смерть

Гостре лезо цинічних жартів,
Я розріжу швидко ним вени,

Бо ж я знаю — ми тіні не варті,
Нас не гідні власні катрени.
Наші погляди — в чужих дзеркалах,
Наш час зламався в чужих годинниках.
Гостре лезо — холодний жах
Залишатись для когось єдиними.
Гостре лезо чужої байдужості,
Відчуття заліза у горлі...
Над моєю труною, відчужена,
Сполотніла, ридає гордість.

***

Я є Я. Ось в чому річ. Це вина ночі.
Я шукаю думки у темній кімнаті — тиша.
Я марю нічним дощем, примружую очі.
Мені безкінечно і страшно від власного вірша.

Я є Я. Ось чому я належу світанням,
Належу хвилям і самоті,
Ось чому сутенію я від кохання —
Найдовершенішого болю в житті.

Ти є Ти. Кожен вірить в свої дива.
Музика. Дощ. І печаль.
Темрява плаче, немов жива,
Кава гірка від чужих прощань.

Я є Я. Життя — коридор в надію.
Ти є Ти. На сходах — танучи —
кроки ...
Знаєш, а я іноді мрію,
Що Всесвіт не буде такий жорстокий —

до закоханих.

Я

Я йшла до себе з тисячі розлук,
Я поверталась з тисячі печалей,
Мене співали і мене мовчали,
Сховавши у бентежнім русі рук.

Я йшла до себе і втрачала світ,
Я вибухала з болю і напружень,
Для того, щоб старих зустрівши друзів,
Спокійно посміхнутись їм: "Привіт!"

Я йшла до себе збурена, як ніч,
Я поверталася в своє безжальне завтра —
У лабіринт безглуздих протиріч
Із Мінотавром гордості й азарту.

Я це люблю — такі мої дива,
Я повертаюсь в них, як в літо злива,
І певна я, що повністю права,
Тому що незалежна і щаслива.

Візит

Я крокую крізь траву. У сні
Небо осипає стиглу вишню.
Стать навшпиньки у траві ясній
І на вухо — щоб почув Всевишній.
(найсолодші спогади — гіркі,
як плоди під синіми дощами,
а неон фарбує хідники
кольором забутої печалі).
Запізнитись на нічні авто
І прийти непроханій до Бога,
Заховатись у долонях в нього,
І поплакати, щоб не почув ніхто.
Подивлюсь — він літо нам зіткнув...

Стисну дві сльозинки у руці
І з метеликом нежданого дзвінка
Повернуся з неба на таксі —
Повернуся у свою траву,
Де стеблинка кожна — втіха втіх.
Боже! як навчив, так і живу,
Щоб розповісти тобі про всіх.

***

Під високою стелею — дим,
Я сьогодні печальна,
Я хворію натхненням простим,
Я хворію втрачанням,
Я хворію все тим же дощем
І все тим же минулим,
А до того ж і тими іще,
Які все вже забули.
Я хворію безсонням дерев
І старих фотографій,
На хворобу гірких королів —
Злу отруту в карафі.
Я хворію на дивні вогні,
На далекі причали
І на тих, що нічого мені
Так колись й не сказали,
На ранкову тишу кімнат
І на тишу вечірню,
На хронічну спроможність — втрат
Не лічити.
Я хворію на присмак вина,
На дурні серіали
І на те, що лишилась одна,
Коли всіх поєднали,
І на те, що досі жива —
Жовтим димом під зорі,
На безжальні священні слова,
Сумом хворі.